RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 121.534 van 9 juli 2003
in de zaak A. 133.310/VII-29.062.

In zake : de n.v. SOCIÉTÉ DE RECHERCHES IMMOBILIÈRES,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. MARTENS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Koloniënstraat 11

tegen :

de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. LUYPAERS,
kantoor houdende te HEVERLEE,
Ijzerenmolenstraat 105.

tussenkomende partij :

de n.v. PROMAVIL,
die woonplaats kiest bij
Advocaten G. VAN THUYNE en D. DE ROOVER,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Tervurenlaan 268A.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. SOCIÉTÉ DE RECHERCHES IMMOBILIÈRES op 21 februari 2003 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest van 24 december 2002 waarbij in afwachting van de uitvoering van bodemsaneringswerken aan de n.v. PROMAVIL en de n.v. SOCIÉTÉ DE RECHERCHES IMMOBILIÈRES de verplichting wordt opgelegd om gezamenlijk onder leiding van een bodemsaneringsdeskundige een aantal voorzorgsmaatregelen uit te voeren met betrekking tot gronden gelegen aan de Rittwegerlaan te Machelen, kadastraal gekend als Afdeling 1, Sectie A, perceelnummers 115 n, 116 f 3 en 344 h;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 6 juni 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 juni 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. SCHURMANS die, loco Advocaat B. MARTENS verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat H.-K. CARÊME die, loco Advocaat P. LUYPAERS verschijnt voor de verwerende partij en van Advocaat G. VAN THUYNE, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat met een verzoekschrift van 28 maart 2003 de n.v. PROMAVIL vraagt om in voorliggend kort geding te mogen tussenkomen; dat op dit verzoek kan worden ingegaan nu uit het voorwerp van de zaak blijkt dat de n.v. PROMAVIL belang heeft bij de uitkomst van het aangespannen geding;

2. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. De verzoekende partij is eigenaar van een aantal percelen grond gelegen aan de Rittwegerlaan 1 en 3 te Machelen, kadastraal gekend als eerste afdeling, sectie 1, perceelnrs. 115 n, 116 f 3 en 344 h. Voornoemde percelen zijn door de verzoekende partij verhuurd (geweest) aan verschillende andere vennootschappen die er hun exploitatie gevestigd hebben (of hadden). Onder meer de tussenkomende partij heeft tot 1997 op gedeelten van twee van voormelde percelen een milieuvergunningsplichtige activiteit uitgeoefend.

Bij besluit van 12 mei 2000 van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw zijn de percelen aangewezen als historisch verontreinigde gronden waar bodemsanering moet plaatsvinden.

2.2. Op 7 juni 2000 is de verzoekende partij door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM) aangemaand om met betrekking tot het perceel 115 n en de gedeelten van de percelen 344 h en 116 f 3 waarop de n.v. PROMAVIL nooit gebruiksrechten heeft gehad een beschrijvend bodemonderzoek uit te voeren.

2.3. Daarop heeft de verzoekende partij aan de OVAM een schrijven van 7 juli 2000 gericht waarin zij vraagt dat haar het statuut van onschuldig eigenaar zou worden verleend en dat zij overeenkomstig artikel 31, § 2, van het Bodemsaneringsdecreet zou worden vrijgesteld van elke bodemsaneringsverplichting. Deze vraag van de n.v. SOCIÉTÉ DE RECHERCHES IMMOBILIÈRES heeft uiteindelijk geleid tot een besluit van 22 december 2000 van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw waarbij de verplichting tot het uitvoeren van een beschrijvend bodemonderzoek wordt bevestigd. De verzoekende partij heeft tegen voormeld besluit een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad van State (zaak gekend onder het nr. A. 100.684/VII-23.190). De vordering tot schorsing werd verworpen bij arrest nr. 100.350 van 25 oktober 2001. Het annulatieberoep is nog hangende.

2.4. De verzoekende partij heeft tegen de beslissing van de OVAM van 7 juni 2000 eveneens rechtstreeks beroep aangetekend bij de bevoegde minister. Dat afzonderlijk ingesteld beroep resulteert uiteindelijk in een besluit van 7 februari 2001 van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw waarbij het beroep ongegrond wordt verklaard en de aanmaning tot het uitvoeren van een beschrijvend bodemonderzoek opnieuw wordt bevestigd. Ook tegen voormeld besluit heeft de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad van State (zaak gekend onder het nr. A. 103.003/VII-23.361). De vordering tot schorsing werd verworpen bij arrest nr. 100.351 van 25 oktober 2001. Het annulatieberoep is nog hangende.

2.5. Aangezien de verzoekende partij volgens de OVAM, nadien onvoldoende initiatief aan de dag heeft gelegd om te komen tot een eindverslag inzake het beschrijvend bodemonderzoek, heeft de OVAM op 13 september 2002 beslist om ambtshalve over te gaan tot de uitvoering van het beschrijvend bodemonderzoek, het opstellen van het bodemsaneringsproject, het uitvoeren van bodemsaneringswerken en het bewaken van de eventuele nazorg. De beslissing van 13 september 2002 maakt ten verzoeke van de n.v. SOCIÉTÉ DE RECHERCHES

IMMOBILIÈRES het voorwerp uit van een verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad van State (zaak gekend onder het nr. A. 129.247/VII-28.382).

2.6. Eveneens op 13 september 2002 deelt de OVAM aan de verzoekende partij mee dat, gelet op "de ernst van de verontreiniging, de verspreiding ervan en de vordering van het dossier naar een definitieve bodemsanering", overeenkomstig artikel 5 van het Bodemsaneringsdecreet het opleggen van voorzorgsmaatregelen overwogen wordt. Tegelijk wordt de verzoekende partij uitgenodigd haar standpunt over de voorgenomen voorzorgsmaatregelen kenbaar te maken tijdens een hoorzitting in de kantoren van de OVAM op donderdag 19 september 2002.

2.7. De verzoekende partij is op 2 oktober 2002 in kennis gesteld van het verslag van voormelde hoorzitting. Klaarblijkelijk heeft de verzoekende partij, hoewel daartoe formeel uitgenodigd, geen opmerkingen geformuleerd bij het door de OVAM opgemaakte verslag.

2.8. Vanaf 3 oktober 2002 vat de OVAM vervolgens een parallelle procedure tot het opleggen van voorzorgsmaatregelen aan ten aanzien van de n.v. PROMAVIL, tussenkomende partij in voorliggend geding.

2.9. Met een besluit van 24 december 2002 van de OVAM worden de n.v. PROMAVIL en de n.v. SOCIÉTÉ DE RECHERCHES IMMOBILIÈRES verplicht om, met het oog op de bescherming van mens en milieu in afwachting van de uitvoering van bodemsaneringswerken, gezamenlijk onder leiding van een erkend bodemsaneringsdeskundige van type 2, voorzorgsmaatregelen uit voeren waarbij de volgende objectieven moeten worden nagestreefd :

"* eliminatie van de rechtstreekse bron, met name de aanwezige drijflaag en puur product;
* beperking van de verspreiding van de verontreiniging buiten de grenzen van voornoemde gronden;
* monitoring teneinde de voorzorgsmaatregelen, indien nodig, in de loop van de uitvoering ervan bij te sturen".

Dit besluit maakt het voorwerp uit van voorliggende vordering tot schorsing;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan

worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij volgend betoog houdt :

"Door de bestreden beslissing wordt de verzoekende partij verplicht om voorzorgsmaatregelen uit te voeren. Zij wordt daarbij eveneens verplicht om de kosten daarvan ten laste te nemen ten belope van 90%.

Deze beslissing vormt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voor de verzoekende partij.

Immers, de uitvoering van deze maatregelen zal enorme kosten meebrengen. Inschattingen van erkende bodemsaneringsdeskundigen spreken van een kostprijs die varieert tussen 1,5 en 5 miljoen EUR (stuk 15). De verzoekende partij is geenszins bij machte om deze kosten te dragen. Deze kosten leiden onvermijdelijk tot het faillissement van de verzoekende partij.

De verdeling van deze kosten, met name 90% voor de verzoekende partij en 10% voor de nv PROMAVIL is onomkeerbaar. Het nadeel geschiedt door de verdeling van deze kosten.

Eenmaal de voorzorgsmaatregelen zijn uitgevoerd zal deze verdeling niet meer kunnen veranderd worden.

Daarbij komt dat naast de uitvoering van deze voorzorgsmaatregelen de verzoekende partij ook door de nv PROMAVIL thans aangeschreven wordt om de kosten die de nv PROMAVIL tot nog toe gedragen heeft, terug te betalen.

Met name stelt de nv PROMAVIL in haar brief dd. 14 februari 2003 (stuk10) dat de OVAM beslist heeft dat de nv PROMAVIL maar saneringsplichtig is voor 10% van de totale verontreinigingsvracht. Op basis daarvan meent zij dat de nv PROMAVIL ook recht heeft op de terugbetaling van 90% van de onderzoeks-kosten die zij tot nog toe gemaakt hebben. Met name vragen zij aan de verzoekende partij haar 317.886,52 EUR te betalen. Dit bedrag kan eveneens niet meer door de verzoekende partij gedragen worden.

Uit het voorgaande blijkt dat de verdeling van de kosten, respectievelijk 90% voor de verzoekende partij en 10% voor de nv PROMAVIL een moeilijk te herstellen ernstig nadeel oplevert voor de verzoekende partij.

Dit blijkt eveneens uit het uittreksel uit het vennootschapsdossier (stuk 13). Daarin wordt vermeld (pag 2 of 15) : 'De brutomarge is negatief; dit bedrijf commercialiseert zijn producten en diensten onder kostprijs. De brutomarge evolueert onregelmatig en is momenteel aan het dalen. Voor het laatste boekjaar bedraagt de evolutie 183,11%. De investeringen zijn onregelmatig en nemen momenteel af. Het verschil bedroeg voor het laatste jaar 0, 00% Gelet op het peil ervan kan de solvabiliteit als verslechterd beschouwd worden. Ze blijft alsmaar verslechteren. De amplitude van de laatste wijziging bedraagt 419,20%'.

De uitvoering van de bestreden maatregel leidt aldus ongetwijfeld tot het faillissement van de verzoekende partij.

Uw Raad heeft ook reeds aangenomen dat een financieel nadeel een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan opleveren wanneer de onderneming door een administratieve beslissing regelrecht naar het faillissement gedreven wordt. Dit is in casu het geval door het opleggen van deze voorzorgsmaatregelen in de bestreden beslissing.

Daarenboven kan opgemerkt worden dat het ernstig nadeel aanwezig is mede gelet op de ernst van de middelen. In het arrest LUPPENS (R.v.St., nr. 39.488, 26 mei 1992) oordeelde de Raad dat de ernst en de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel mee bepaald kunnen worden door de aard van de onwettigheden waarvan de verzoekende (partij) het slachtoffer verklaart te zijn. In het arrest DELHAIZE (R.v.St., nr. 42.781, 4 mei 1993) stelde de Raad onder meer dat het nadeel dat uit de bestreden beslissing voortspruit, moeilijker te dragen en te verdragen moet vallen wanneer die beslissing prima facie op geen manier rechtens verantwoord kan worden (...)";

3.2. Overwegende dat de verwerende partij stelt dat uit het door de verzoekende partij bijgebrachte uittreksel uit het vennootschapsdossier niet kan worden afgeleid dat een faillissement dreigt, dat de verzoekende partij het financieel nadeel verbonden aan de uitvoering van de voorzorgsmaatregelen kan ondervangen door met toepassing van artikel 11 van het Bodemsaneringsdecreet een provisie te vorderen van de bodemsaneringsaansprakelijke en, ten slotte, dat het feit dat de verzoekende partij door de n.v. PROMAVIL inmiddels aangesproken is geworden om 90 % van de tot op heden gemaakte bodemsaneringskosten terug te betalen niet rechtstreeks voortvloeit uit het thans bestreden besluit;

3.3. Overwegende dat de tussenkomende partij desbetreffend volgend betoog houdt :

"54. PROMAVIL is van oordeel dat Verzoekster tot schorsing (SRI) onmogelijk een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel kan aantonen.

Het betoog van SRI inzake het potentieel moeilijk te herstellen ernstig nadeel, valt als volgt samen te vatten :

- De uitvoering van de voorzorgsmaatregelen zou enorme kosten met zich meebrengen; een ruwe (onbevestigde) schatting zou deze begroten op 1,5 tot 5 miljoen EUR.
- PROMAVIL vordert kosten terug van SRI voor de eerder gemaakte bodemonderzoeken.
- Het eigen vermogen van SRI is negatief; SRI kan de voorzorgsmaatregelen niet dragen.
- De bestreden maatregelen zouden ongetwijfeld leiden tot het faillissement van de verzoekende partij (SRI).
- De ernst van de middelen is dermate dat overigens onmiddellijk tot schorsing moet worden overgegaan.

PROMAVIL kan deze argumenten als volgt weerleggen :

- Het feit dat PROMAVIL kosten terugvordert voor de eerder gemaakte bodemonderzoeken, staat los van de beslissing van OVAM die voor uw Raad wordt aangevochten.
  PROMAVIL is immers overgegaan tot dagvaarding van SRI voor terugvordering van 90 % van de eerder door PROMAVIL gedragen onderzoekskosten op het gehele terrein aan de Rittwegerlaan 1 en 3 (i.e. ruimer dan het gedeelte waarvoor PROMAVIL saneringsplichtig was). PROMAVIL heeft zich immers genoodzaakt gezien om op aanmaning van OVAM, in de periode 1997-2000, het volledige terrein te onderzoeken, omdat SRI weigerde haar verantwoordelijkheid op te nemen, en weigerde

mee te werken aan de beperking van de schade van PROMAVIL. Getuige hiervan de hoger geciteerde briefwisseling tussen SRI en PROMAVIL.

- SRI roept financiële moeilijkheden in ter ondersteuning van de visie dat de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zal berokkenen.

  SRI is evenwel als onroerend goed-vehikel, dat nauw verbonden was met de exploitatievennootschappen BIOLUX, NEW BIOLUX en BIOCHIM, mede verantwoordelijk voor de bijzonder ernstige verontreiniging die is ontstaan aan de Rittwegerlaan/Kerklaan te Machelen. SRI heeft zich doelbewust zo onvermogend mogelijk gemaakt, in de hoop om de integrale saneringskost van de site op PROMAVIL, of OVAM, af te wentelen. Dat het uitvoeren van de voorzorgsmaatregelen momenteel de financiële draagkracht van de individuele vennootschap nv SRI overstijgt, kan eventueel wel waar zijn; dit is evenwel geen argument om aan de saneringsplicht, noch verplichting tot uitvoering van voorzorgsmaatregelen te ontsnappen.

55. Bovendien heeft SRI het eventuele nadeel waarvan zij herstel vraagt aan uw Raad louter en alleen aan zichzelf te wijten.

PROMAVIL wijst vooreerst op de niet conform verklaarde, onvolledige beschrijvende bodemonderzoeken die SRI heeft ingediend bij OVAM op 19 februari 2002 en 31 juli 2002. Zoals hoger geciteerd (stukken 60 en 61), stelde nv GEDAS, de door SRI aangeduide saneringsdeskundige, zowel op 19 februari 2002 als op 31 juli 2002 dat voorzorgsmaatregelen voor de site nodig zouden zijn. SRI heeft met andere woorden zelf OVAM erop geattendeerd dat voorzorgsmaatregelen vereist zijn, gelet op de ernstige verontreiniging.

Uw Raad heeft in administratieve kortgedingen eerder gesteld dat een belanghebbende het nadeel niet aan zichzelf te wijten mag hebben, en ook zelf een schadebeperkingsplicht heeft.

Zo wees uw Raad (R.v.St., DEJONGHE, nrs. 44.220 en 44.221, 23 december 1993) het verzoek tot schorsing van een vergunning voor het inrichten van een zwembad in de tuin van de villa van een particulier af, omdat de klagende buur mee de aanvraag tot wijziging van de verkavelingsvergunning, noodzakelijk om het zwembad te kunnen inplanten, voor akkoord had ondertekend.

De situatie hier is meer dan vergelijkbaar : de nv GEDAS, de door SRI aangestelde bodemdeskundige, gaf zelf in twee onderzoeken aan dat voorzorgsmaatregelen essentieel nodig waren.

56. OVAM legde voorzorgsmaatregelen op in een beslissing van 24 december 2002. In deze beslissing was opgenomen dat tegen drie maanden na ontvangst van de beslissing, een uitvoeringsplan bij OVAM moest worden gedeponeerd.

Deze drie maanden verstrijken op 28 maart 2003.

SRI wachtte evenwel de quasi volledige termijn van 60 dagen (tot 21 februari 2003, datum van het verzoekschrift tot schorsing) af om een verzoek tot schorsing bij uw Raad in te dienen.

Gelet op de procedurevoorgaanden, waarbij OVAM onder meer op grond van artikel 45 verschillende dringende aanmaningen verstuurde, is het in dat geval onredelijk om tot de 53ste dag van de termijn voor schorsing van de Raad van State te wachten, om een besluit aan te vechten dat in werking treedt nauwelijks dertig dagen na de indiening van het verzoekschrift tot schorsing.

Op die manier is het voor uw Raad onmogelijk om, voorafgaand aan 28 maart 2003, datum waarop het uitvoeringsplan moest worden neergelegd, zich uit te spreken over de schorsing. Op die manier heeft SRI zelf het nadeel dat zij als ernstig en moeilijk te herstellen kwalificeert, veroorzaakt.

57. Bovendien blijkt uit stuk 49 dat SRI reeds sedert 7 juni 2000 diende over te gaan tot de uitvoering van een beschrijvend bodemonderzoek. Tot nu toe heeft SRI, drie jaar later, dit nog steeds niet gedaan.

Twee tussentijdse rapporten, die bijzonder onvolledig waren, werden door OVAM niet conform verklaard.

Door de tegenwerking van SRI, reeds stammende uit de jaren 1997-1999 en de inertie van SRI en de weigering van SRI om een beschrijvend bodemonderzoek uit te voeren - ondanks drie verloren procedures voor de Raad van State, en een verloren procedure voor de Kortgedingrechter in Mechelen - is SRI zelf rechtstreeks verantwoordelijk voor het bestaan van het beweerde ernstig en moeilijk te herstellen nadeel.

Reeds eerder wees uw Raad verzoeken tot schorsing af, wanneer uw Raad de mening was toegedaan dat met een vordering tot schorsing de verzoekende partij wilde remediëren aan de eigen inertie (R.v.St., Gemeente Sint-Martens-Latem nr. 54.118, 29 juni 1995).

58. Tot slot stelt PROMAVIL dat de verdeling van de saneringsplicht niet voortvloeit uit het besluit van 24 december 2002, maar uit de conformverklaring door OVAM op 28 juni 2002 van het beschrijvend bodemonderzoek van PROMAVIL, bevestigd door de Vlaamse Regering op 4 februari 2003";

3.4. Overwegende, wat de beweerde omvang van de kosten verbonden aan de uitvoering van de bestreden voorzorgsmaatregelen betreft, dat de verzoekende partij een niet gedateerd stuk neerlegt, opgemaakt door de n.v. GEDAS, een erkend bodemsaneringsdeskundige, dat in vijf varianten voorziet voor de sanering van de betrokken gronden met telkens een opgave van de eraan gerelateerde kosten; dat prima facie die saneringsvarianten meer omvatten dan het strikt uitvoeren van de voorzorgsmaatregelen, vermits ook een kostenraming wordt gegeven voor de sanering van het grondwater gedurende een periode van vijftien tot dertig jaar naargelang de gekozen saneringsmethode, hetgeen bezwaarlijk te verzoenen valt met het principe dat de door de OVAM opgelegde voorzorgsmaatregelen slechts gelden voor een bepaalde duur (artikel 5, § 3, van het Bodemsaneringsdecreet van 22 februari 1995), en met het bepaalde in het bestreden besluit dat de opgelegde voorzorgsmaatregelen slechts gelden in afwachting van de uitvoering van de bodemsaneringswerken; dat daarenboven in het bestreden besluit wordt opgelegd dat de verzoekende partij samen met de tussenkomende partij moet instaan voor het opstellen van een "uitvoeringsplan" waarin de concrete uitvoeringsmaatregelen worden uitgewerkt die nodig zijn om de gestelde objectieven, waarvan de eliminatie van de aanwezige drijflaag van puur product en de beperking van de verspreiding van de verontreiniging buiten de perceelsgrenzen de belangrijkste zijn, te realiseren; dat ten stelligste kan worden betwijfeld of de door de bodemsaneringsdeskundige vooropgestelde varianten wel realistische varianten zijn in het kader van het opstellen van voornoemd uitvoeringsplan van de voorzorgsmaatregelen; dat het niet aan de Raad van State is om binnen het raam van een schorsingsprocedure aan de hand van de voorgelegde stukken zelf te onderzoeken welke exact de kosten van de opgelegde voorzorgsmaatregelen zijn;

Overwegende, voorts, dat uit het neergelegd uittreksel van het vennootschapsdossier blijkt dat de verzoekende partij reeds jarenlang verlieslatend is en de verliezen steeds groter worden, dat ze intussen al haar kapitaal heeft verloren vermits haar vermogen negatief is en dat er door de jaren een algemene verslechtering van de bedrijfsresultaten merkbaar is; dat in hetzelfde dossier nog wordt opgemerkt dat het bedrijf geen gegevens heeft verstrekt die toelaten de omzet ervan te analyseren; dat er eveneens gewag wordt gemaakt van onregelmatige en afnemende investeringen; dat prima facie de laatste jaren er zelfs geen investeringen meer werden gedaan; dat daaruit kan worden afgeleid dat het dreigend faillissement waarover de verzoekende partij het heeft niet zozeer zal worden veroorzaakt door de kosten verbonden aan de met het bestreden besluit opgelegde voorzorgsmaatregelen, maar wel door een structurele afwezigheid van rendabele bedrijfsactiviteiten; dat de verzoekende partij ter terechtzitting er nog aan toevoegt dat zij de percelen door verkoop wenst te valoriseren, waardoor haar financiële situatie gevoelig zou verbeteren, maar dat het bestreden besluit de verkoop van die gronden in de weg staat; dat, vooreerst, in het verzoekschrift nergens het niet kunnen valoriseren van bedoelde percelen als een nadeel wordt aangebracht; dat, daarenboven, in alle redelijkheid moet worden aangenomen dat het de niet betwiste zeer zware verontreiniging van kwestieuze gronden is die een eventuele verkoop ervan zal verhinderen en niet het bestreden besluit dat er toe strekt dat voorzorgsmaatregelen moeten worden genomen; dat niet is aangetoond dat een schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit het door de verzoekende partij aangebracht moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan voorkomen;

Overwegende, wat de terugbetaling van 90 % van de onderzoekskosten aan de tussenkomende partij betreft, dat de directe grondslag voor het recupereren van die kosten niet is gelegen in het bestreden besluit, maar in het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw van 4 februari 2003 houdende bevestiging van de beslissing van OVAM van 28 juni 2002 tot conformverklaring van het beschrijvend bodemonderzoek ingediend door de tussenkomende partij met betrekking tot de verontreinigde gronden aan de Rittwegerlaan te Machelen;

Overwegende, tenslotte, dat om de schorsing van de tenuitvoerlegging van een akte te kunnen bevelen er cumulatief aan twee grondvoorwaarden moet zijn voldaan, namelijk het aanvoeren van een ernstig middel dat tot de vernietiging van de aangevochten akte kan leiden en het berokkenen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte; dat het

in casu gaat om twee onderscheiden voorwaarden; dat de afwezigheid van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen zonder dat "de ernst van de middelen" moet worden onderzocht; dat de verzoekende partij dan ook niet nuttig naar de "ernst van de middelen" kan verwijzen, ter adstructie van het aangevoerd moeilijk te herstellen ernstig nadeel;

3.5. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State gestelde schorsingsvoorwaarde; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de n.v. PROMAVIL in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen juli tweeduizend en drie, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **M.-R. BRACKE.**